

Naročnina mesečno
25 Din, za izo-
zema 40 Din — ne-
deljska izdaja ce-
loletno 96 Din, za
izozemstvo 120 Din

Uredništvo je v
Kopitarjevi ul. 6/III

SCLOVENECE

Telefoni uredništva: dnevna služba 2050 — nočna 2994, 2994 in 2050

Izhaja vsak dan zjutraj, razen ponedeljka in dneva po prazniku

Ček. račun: Ljub-
ljana št. 10.650 in
10.349 za inzerate;
Sarajevo št. 7563
Zagreb št. 39.011,
Praga-Dunaj 24.797

Uprava: Kopitar-
jeva 6, telefon 2992

Katoliškim vernikom v Jugoslaviji!

V smislu sklepa katol. školov v Jugoslaviji vas najtopleje vabimo na

II. evharistični kongres

ki se bo za vso kraljevino vršil v Ljubljani v dneh 28., 29., 30. junija 1935

Pridite, da skupno izpričamo svojo vero v Boga in Gospoda našega v pre-
svetem Rešnjem Telesu!

Pa sedanjí čas, ko je na svetu tako malo miru, srčne zadovoljnosti in tihe
sreče, a toliko negotovosti, temnih slutenj in mračnih skrbi, ali ni kaj malo pri-
praven za tako veliko zunanje slavlje? A vprav sredi težav in tegob teh težkih
dni stoji naš Odrešenik Jezus Kristus kakor nekoč med trpečim ljudstvom ter
nas vse, ki so nam oči kalne od skrbi in ušesa naglušna od tarnanja, ljubeznivo
vabi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil«
(Mt 11, 28).

Slušajmo ta sladki glas, ki nam obljublja olajšanje in moč, zberimo se kakor
ovce okrog svojega Dobrega Pastirja in s sv. Petrom vdano recimo: »Gospod,
h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti
Kristus, Sin božji« (Jn 6, 68, 69). Slej ko prej je resnično, da je tudi v časnem oziru
rešenje narodov le v Kristusu, »Odrešeniku sveta. Zakaj »srečno ljudstvo, ki mu
je njegov Bog Gospod« (Ps 32, 12).

To srečo iščemo sebi in svojemu narodu v krizi naših dni. Našli jo bomo le
pri Kristusu. Kajti ni toliko krize kruha, saj ga je v obilju. Ni toliko krize dela,
saj nas delo povsod kliče. Kriza duš je, zato nered in ob krivični obilici stradež
milijonov. Kriza duš je, zato neednost, nemir in sovraštvo. Iz krize duš vodi le
en izhod, Oni, ki je o sebi dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jn 14, 6).

Kristus v presvetem Rešnjem Telesu je naše življenje. Iz njega zajemamo
pogum v težavah, veselje v preskušnjah, upanje v brezupu, veliko vse premagujočo
ljubezen do Boga in do bližnjega. Iz takšne ljubezni vzklije mir v narodu in med
narodí. Iz takšne ljubezni se bo naša prava pomoč v tolikeri bedi in prava rešitev
zamotanih vprašanj.

Moramo in hočemo pripomagati, vsak po svojih močeh, da se svetovna stiska
olajša vsaj v našem narodu in to po Jezusu, našem edinem Rešitelju. Zato pridite
vsí, ki verujete v Jezusa Kristusa, v presvetem Rešnjem Telesu med nami živečega.
Vabimo vse stanovce, pred vsem vse delovne stanovce, ki jih je teža
naši dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske. Vabimo katoliško
inteligenco, da v Jezusu najde resnico sredi sedanjih zmot. Vabimo zlasti
mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo lepo in osrečujoče. Pridite,
priredimo Jezusu, našemu Odrešeniku, zmagovito slavlje! Pridite, poklonimo se
v molitvi in ljubezni našemu Bogu, ki ima svoje bivališče med nami!

Pridite, združimo se z Jezusom, ki je kruh življenja, zedinimo se po Njem
v medsebojni ljubezni in v trajnem miru!

Že sedaj pa pripravljajmo svoja srca za molitvijo, sv. daritvijo in žrtvami na
velike dni kongresa, da bodo res dnevi, ki po presv. Evharistiji odprejo našemu
narodu vire nadnaravnega življenja v blagoslov naši domovini.

V Ljubljani, na praznik Kristusa Kralja 1934.

+ Dr. Gregorij Rožman,

škof ljubljanski.

+ Dr. Josip Srebrnič,

škof krški,

predsednik stalnega odbora za evharistične kongrese.

Brez borbe ni zmage

Doba, v kateri živimo, je ena najzani-
mlivejših in najusodnejših naše par tisoč-
letne evropske omike. Kakor v čarovniškem
kotlu vro, kipe in bučijo v nji božanske,
človeške, živalske in demonične sile, se bore
stare tradicije in nove struje ter nujajo
sliko popolnega kaosa, v katerem se je časih
nemogoče spoznati. Pri enem in istem pe-
sniku in pisatelju — zdi se, da imajo ti da-
nes prvo besedo in da skozi nje v prvi vrsti
govori duh bodočega časa — pri enem in
istem filozofu najdemo najzvišenejšje in
najresničnejše misli, pomešane z najstraš-
nejšimi zablodami, kakršnih menda še ni-
koli ni bilo ali pa si jih ljudje niso upali
izražati.

Veliko jih je, ki iz tega sklepajo na
popolni in končni propad evropske kulture
in tožijo za stariji časi ter se — po pravici
— zgražajo nad pojavi, ki razodevajo naj-
hujše poganstvo, katero so si vzeli za sme-
nico tudi mnogi politični vodje sodobnega
človeštva. Nadvse pa je značilno, da valovi
z vseh strani, z desne in z leve, butajo v
katoliško Cerkev, ki mora prestajati ljuto
borbo s strujami, ki so med seboj v naj-
večjem nasprotju, pa so si izbrale krščen-
stvo za skupen cilj svojih napadov. Zna-
menja kažejo, da ta borba še daleko ni za-
snovljena vrhunec in da bo Cerkev morala še
veliko pretrpeti, preden bo zmagovalno za-
sial skozi nemirne sile duha krščanstva, da
jih izčisti in prav asmeri.

Zakaj — za to gre. Starih časov nikoli
ni mogoče vrniti in tudi nov čas, ki se po-
raja v sedanjí revoluciji vsega kulturnega,
socialnega in političnega reda, je od Boga.
Naša naloga je samo ta, da znamo dobro in
slabo v sedanjem vrenju in trenju ostro lo-
čevati, da dobre ideje in pobude ter vred-
note sprejmemo, zle zavrnemo in ves tok
časa z večnim duhom krščanstva prešinemo.
V to svrhu pa je treba našo dobo razumeti
ter spoznati, da skupaj s svojimi dobrimi
ustvarjalnimi silami in s svojimi rušilnimi
skrajnostnimi zmotami pospešuje končni raz-
pad tistega, kar razpasti mora, zato da na
ruševinah ostarele evropske omike vzklije
novo in lepše življenje sveta. Stališče ka-
toličana v sedanjem in bodočem pretresu
vsega obstoječega mora biti stališče pogumu-
nega vojaka, ki brani neminljive vrednote
krščanskega duha in nraštva, da pomaga
dobrim in pozitivnim težnjam našega časa,
da ne zaidejo v skrajnosti in da tako do-
vršijo zgradbo bodočega kulture in reda, ko
bodo blodnje do zadnjih mej nihajočega za-
gona človeške pameti in srcá premagane,

oziroma bodo same sebe privedle do absurda.
V tej borbi je upravičen in na mestu samo
bojevit optimizem, ne pa tarnanje ali abso-
lutno odklanjanje vsega, kar naš čas poraja,
zakaj tako stališče je le v prilog živalskim
in demoničnim silam.

Novi paganizem, ki je v svojem nasprot-
stvu do Cerkev nehoti zaveznik popolnemu
brezverstvu komunizma, taječega vsako re-
ligiozno vrednoto sploh, predstavlja religijo
fašizma oziroma sodobnega nacionalizma
sploh in tvori nekako religiozno utemeljitev
njegovega političnega in socialnega programa.
Ker je fašistični nacionalizem, izzvan
po skrajnostih marksizma, v svoji korenini
silovit prodor zemeljskih, nagonskih, prvih-
skih sil naše telesno-dušne narave skozi
skorjo večstoletne civilizacije, ki je naše
življenje čisto porazumila, postrojila in raz-
osebila; ker pomeni reakcijo zoper huma-
nizem in kolektivizem kot posledico pretira-
nega individualizma liberalne dobe — zato
je razumljivo, da povzdiguje zemeljske sile
rase, krvi, naroda, bojevitih vitalnih nago-
nov ali pa vodje v malike svoje vere. Treba
je priznati, da te sile v gotovih majah v
resnici predstavljajo velike vrednote in da
je reakcija na lažihumanizem, ki je po svo-
jem prenapenjanju in pretiravanju golega
razuma ogrožal zdrave vire našega telesnega
življenja kakor tudi našega srca in duše.
bila nujno potrebna. Tudi katolicizem je
vedno postavljaval moralno kvaliteto pred
golo kvantiteto in večino golega števila, vod-
sto države prisojal najboljšim in najbolj
vrednim, naglašal nujnost avtoritete, povz-
digoval neskončno vrednost osebnosti ter
vedno odklanjal ono materialistično in
zgodj ekonomično gledanje življenja, ki ima
svoj vrhunec v marksizmu. Toda fašizem je
v svojem protidopu zoper ta materializem
zašel v drug materializem, v oboževanje
rase, krvi, zemlje in nagonov, tako da nje-
gov ekstremiti že resno ogrožajo pravo kul-
turo, ki varuje prednost duha in duhovnih
činiteljev nad gmoto in varujoč pravice
osebnosti, nikakor ne dovoljuje ne tiranije
enega ne tiranije množice. Zato je na drugi
strani razumljivo, da je katoliška Cerkev,
iz katere se je zarodila evropska omika, v
boju s fašizmom, ki malikuje narod, državo
ali vodjo kot razodetje božestva na zemlji,
kakor je v borbi z brezbožnim kolektiviz-
mom. Naj bo ta borba še tako huda in naj
od Cerkev zahteva še toliko trpljenja in
žrtev, naj časih izgleda, kakor da mora Cer-
kev podleči — ta borba je potrebna, da se
reši kultura pravega humanizma in uni-

Zasedanje Zveze narodov

Svet o jugoslovanski pritožbi

Velik tabor, ki nas podpira, mali tabor, ki je za Madjare

Ljubljana, 24. nov.

Za naše nedeljske naročnike moramo pono-
viti, da je pretekli četrtek naš zunanji minister
Bogoljub Jevtič uradno predal glavnemu tajniku
Zveze narodov v Ženevi pritožbo jugoslovanske
vlade proti Madjarski, ker je s tem, da je dovolila,
da so se atentatorji na jugoslovanskega kralja
zbirali na Madjarskem in tam na atentat priprav-
ljali, postala prav za prav prvi moralni krivec, ki
nosi odgovornost za žaloigro v Marseilleu. Ju-
goslavija zahteva od Zveze narodov, naj nemudoma
prouči pritožbo in naj na to ukrene vse potrebno,
da bodo v bodoče narodi zavarovani od rovarstva,
kot ga je zakrivila Madjarska, ker bi bil v bodoče
zares ogrožen mir, če bi Madjarska nadaljevala
svoja početja.

Jugoslovansko vlado sta s posebnimi pismi na
naslov Zveze narodov podprli tudi njeni zaveznici
Romunija in Češkoslovaška, ki istotako zahtevata
popolno razčiščenje marsejskega zločina. Pritožbo
podpirajo tudi države, ki so zvezane v balkanskem
sporazumu.

Vtis, ki ga je napravila jugoslovanska pritožba,
je bil silen po vsem svetu. Vzbudil je na Madjar-
skem seveda veliko ogorčenja, ki je tem večje, ker
kaže, da bo Madjarska v obrambi ostala osamlje-
na. Francija podpira, kolikor more, našo pritožbo.
Imamo vtis, da bo naša pritožba sprožila veliko
splošno obravnavo vprašanja političnih beguncev
in da bo ustvarila v Podonavju nove, bolj zdrave
prilike, ker je s prstom pokazala na tista ognjišča
nemira in zločinov, ki so s sodelovanjem madjar-
ske vlade vzdrževala sovraštvo med podonav-
skimi državami. V naslednjem poročamo o odme-
vih, ki jih je povzročila naša pritožba po svetu.

V Ženevi mirno

Ženeva, 24. nov. c. Korak jugoslovanske vlade
se v ženevskih krogih še zmeraj obširno kome-
ntira. Vsa ostala debata je stopila v ozadje in pov-
sod se zanimajo samo za izjave krogov iz ju-
goslovanske in madjarske delegacije. Vendar pa se
mora odkrito priznati, da se položaj mirno pre-
soja. Kot najlepši dokaz se lahko smatra dejstvo,
da so danes skoraj vsi delegati nastopili v Ženevi
že običajni nedeljski dopust. Mnogi diplomati so
se odpeljali v Montreux, nemalo pa jih je že od-
šlo v Chamonix na prvi sneg.

Precejšnje razburjenje je vzbudila vest, da je
predsednik Zveze narodov dr. Beneš sklenil, da
se zaključi tudi zasedanje Sveta Zveze narodov.
Dr. Beneš predlaga, da se naj skliče Svet Zveze
narodov na izredno zasedanje za dan 3. decem-
bra. Najprej se je mislilo, da je bilo to sklenjeno
na zahtevo Madjarske, češ da se čim prej prične
z debato o notí Jugoslavije. Vendar pa se je takoj
izvedelo, za kaj gre. Dr. Beneš se je odločil, da
skliče izredno zasedanje Sveta zato na 3. decem-
bra, ker upa, da bo takrat posarski odbor tro-
jice v Rimu našel ugodno sporazumno rešitev. Po
rimskem sporazumu bi nato Svet Zveze narodov
imel mnogo lažje posle in bi prav lahko našel
ugodno rešitev za obe strani. Baron Aloisi je nam-
reč danes sporočil iz Rima, da delo Sveta trojice
tako ugodno napreduje, da bo v najkrajšem času
prišlo do popolnega sporazuma med nemškimi in
francoskimi eksperti. Baron Aloisi čestita ob tej

(Nadaljevanje na 2. strani)

verzalizma, ki priznava narod, državo, zem-
ljo in dobre strasti, ne dovoljuje pa, da bi
se karkoli povzdigovalo v boga, kar ni Bog.

Cerkev pa je v tej borbi zagotovljena
končna zmaga. Čim hujše divjajo danes
razni fašistični paganizmi, čim bolj se preko
mere pretirava vrednost krvi in rase, čim
bolj se božansko častijo volje, kakor se je
svojčas malikoval demosa, tem bolj se okre-
plja opozicijska svobodnega duha, ki bo zapre-
ljal nad kaosom in ga uredil. Katolištvo bo
svojo nalogo umiriljaka, ki bo harmoniziral
skrajno nasprotujoče si struje in sodobnem
duhovnem metežu, izvršilo v prid prave
omike in bodočemu srečnejšemu človeštvu.
Le krščanstvo more ustvariti ravnovesje
med svobodo in avtoriteto, med praviciami

posameznika in zahtevami občnosti, med te-
lesom in dušo, med srem in razumom, med
idealnimi vrednotami in potrebo po gmo-
tnih dobrinah — in le ono more s svojim
poudarkom, da je lepo ene duše več vred-
no ko vsa bogastva sveta in civilizacije,
rešiti svet, kadar propada radi preocenjeva-
nja snovnih blag. Seveda mora ta klic biti
združen z dejanskim življenjem po tem
načelu.

V tem smislu moremo in moramo biti
v teh časih le optimisti, ker vemo, da se
človeštvu take vulkanične epohe nujno po-
trebne, da se uničijo vsi ostanki prejšnje
gnilobe ter da iz vročih tal požene nova
doba.

Strahotna slika iz Amerike

Otroci džungle

Četrť milijona ameriških otrok je šlo v divjino propadat

Tomaž Minehan, profesor za sociologijo na ameriški univerzi v Minesoti, je v september-ski številki newyorške revije »The Reader's Digest« napisal članek o življenju zapuščenih otrok v srečni Ameriki. Otroke džungle — otroke divjine imenuje dečke in deklice, ki so šli med pohajače. Da bi preštudiral njihovo bedo, je šel med nje in hodil z njimi. Tako-le piše:

»Dežuje, ko sva z malim Alfredom o mraku avgustovega večera kolovratila po tovr-nih tirih neke postaje. V temi zlezava v prazni tovorni vagon. Iz dežja in teme se naenkrat prikaže dekle: »Kam pa, fantiča?« Glasek je otroško zvenel. »V Jowo«, je odgovoril mali Alfred. Prižgal sem si cigareto in ogledoval najino novo tovarišico. Mlajša je ko Alfred. Brez klobučka in plašča, v kratkih hlačah stoji kakor poba, ki je oblekel hlače starejšega brata in ga je dež zalotil. Tiho je sedla sama za se v kot vagona in začela moliti, spočetka po tihem, potem pa vedno bolj na glas, dokler nisva čisto razločno razumela njenih besed: »Zgodi se Tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji...«

To sta bila zasopnika mladostnih postopa-čev in pohajačev Amerike, otroka še, ki bi mo-rala mesto v vagonu ali v džungli biti v šoli in doma. Dve leti sem živel med njimi ter se oblačil kakor drugi pohajači brez doma. Zbral sem zapiske o usodi 500 dečkov in deklic, ob-čeval z več tisoč med njimi kakor bi bil nji-hov, se potikal po 6 državah ter se ob vsakem letnem času in v vseh okoliščinah sam prepri-čal, kaj doživljajo ti dečki in deklice, ki do-mujejo po tovrnih vagonih.

Videl sem slike »podvijanih« otrok iz re-volucionarne Rusije. Bral sem o prosti mladini povojne Nemčije. Vedel sem, da v vsaki deželi po kaki kužni bolezni, sovražnikovem vpadu ali po revoluciji otroci zapuščajo dom star-šev in gredo pohajati. Vedno pa sem veroval, da bomo mi Amerikanci to bolje opravili. In sedaj — v tej gospodarski stiski — je šlo več ko en četrť milijona naših dečkov in deklic na cesto. Zakaj? Svojo zgodbo mi je pripo-vedoval 463 otrok. In 387 med njimi mi je po-vedalo, da jih je beda pregnala od doma. Al-fred mi je dejal: »Sedem otrok nas je bilo doma. Ko je prišla velika beda in nisem mogel dobiti dela, mlajšim nisem hotel odjedati kru-ha s krožnika. Zato sem šel na valjar.«

»Moj stari je bil pohabljen,« mi je pripo-vedovala Jeni: »Mati je ponoči pomivala, pa ni vzdržala in je umrla. Oče nas je hotel pre-živiti, a nihče mu ni hotel dati dela. Male je sprejelo zavetišče, očeta je vzela k sebi po-ročena sestra, jaz sem pa šla.«

Septembra je in v zraku že čutiš znanilce zima. V grmičju blizu železnice je 12 dečkov in 3 deklice. Svoje perilo so oprali na bližnjem studencu. In sedaj so po grmovju razobešene srajce, nogovice in drugo perilo. Drobna 15let-nica krpa deške hlače. Druga kuha kavo in krompir ter pazi, da se ne osmudi prešiček na ražnju. Farmarji so bili prijazni z otroki. Vre-če sočivja, melon in sadja so dali. Prešička pa je najbrž povozil kak avto. Nedaleč od tod je druga džungla 34 dečkov in deklic. Sredi se kadi velik ogenj, da odganja komarje. Dva dečka stražita, dokler ju drugi ne zamenjajo. Vsako grmičje ob progi je menda taka džungla.

Ti mladostni postopači imajo svojo ustavo. Zbirajo se v tolpe, ki pa niso prevelike. Pre-velike so nerodne, premajhne prešibke za var-stvo. Vsaka ima poglavarja, ki je najpamet-nejši in najpogumnejši med njimi. Vodja zahteva le zvestobo. Nihče ne sme goljufati, ampak vse oddati, kar je dobil. Vsak dečko ima svoje opravilo: eden kuha, drugi berači, tretji brije, četrť krađe. Vse tolpe potujejo do 1000 kilometrov daleč. Poleti nudi obed vsak vrt na farmi, in vsak gozdiček je spalnica. Po-zimi pa silijo v mesto, kjer je doma organi-zirana dobrotelost. Tja se zatekajo.

Toda prenočišča ne morejo sprejeti niti vseh domačih brezdomcev. Sploh so ta zaveti-šča zelo stroga z otroki. Odrasli dobi v njih 6 obedov in 2 prenočišči, dečki pa le en obed in eno prenočišče. Deklice pa takoj zapro. V deželskih mestih so ječe pozimi zanje odprte.

Povsod prenočujejo, v tunelih, v kanalih, pod mostovi. Koliko teh mladih postopačev je zve-čer leglo spat in se niso več zbudili!

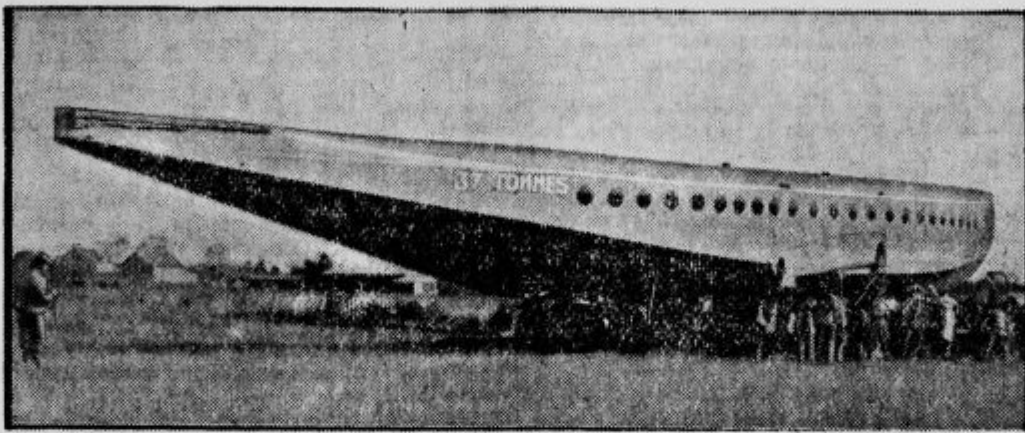
December je in silno mrzlo. Alfred in jaz sva prenočila v misijonišču. Toda mestna iz-kaznica nama velevala, da morava do opoldneva mesto zapustiti. Izhojena steza naju vodi do opuščene ledenice ob jezeru. Ko ustopiva, za-gledava v poltemi obrise 40 dečkov in 10 de-klie, ki čepo okrog zasilne peči. Po jedi po-kramljamo. Mraza je 15° C. Nihče si ne upa ven. Blink in jaz imava prvo stražo in morava paziti na ogenj. Tretji stražnik je štirinajst-letka, ki je še le pred 6 tedni prišla iz Ne-braske. Oblečena je le v jumper, deške hlače in dežni plašček. Da ne bi zmrznila, si ne upa ven. Kmalu nas izmenjajo drugi. Potegnemo čepice čez ušesa, zapnemo površnike in se od-pravljamo spat. »Noge pokrij z žaganjem,

mali,« opominja deklica, »da te ne bo zeblo, če poide ogenj. Pred enim tednom je bil eden, ki ni zakopal nog, sedaj pa leži v bolnišnici.« Druga zimska džungla je v jami na gričku ob bregu reke Mississippi.

Ti mladostni trampci-pohajači spoznavajo življenje. Vedno več deklic sledi svojim bra-tom. Vsaka peta tolpa ima ženske člane. Vsak 20. tramp je dekle, navadno v hlačah, toda ravno tako strašno brez doma ko dečki. In ta-ko mlade! Vse deklice, ki sem jih spoznal, so bile mlajše ko 20 let. V železniških vagonih se pogovarjajo o vladni politiki, o komunizmu, revoluciji, veri. Domovinske ljubezni ne po-znajo. Tatvina in beračenje jim je poklic.

Res obupno je, gledati, kako gine mladina naše dežele! Kar potrebujemo, je ustanova za reševanje teh otrok — »Conservation corps« za otroke!

Največje vodno letalo na svetu

Največje vodno letalo na svetu so zgradili v Toulousu na Francoskem. Dolgo je 32 m, s krili pa 50 m široko ter 9 m visoko. Šest motorjev po 850 k. s. goni zračnega orjaka, ki leti do 260 km na uro. Letalo bo čez atlantski ocean prenašalo pošto in popotnike.

Med črnci, ki delajo strup in ogenj

Poročila člana znanstvene ekspedicije v Afriki

Dr. Kohl-Larsen popisuje doživljanje med črnci srednje Afrike.

S pomočjo tolmača je dal reči zamorske-mu glavarju — »šungviču:

»Rad bi enkrat videl, kako pripravljate strup za pušice. Veš, da sem zdravnik in da zato poznam mnogo strupov. Lahko mi poka-žeš, ne bom izdal vaše skrivnosti.« Z debelo klobaso tobaka, ki ga »šungviča« ima tako rad, sem svoji prošnji dal večji poudarek.

»Rastlina raste več milij daleč v pustinji,« je odgovoril.

»Jaj se ne mudi, ne bomo še tako hitro odšli od vas. Prinesi mi cvetja in listov te rastline, kadar boš imel časa. Kadar boš pri-pravil strup, me pa pokličite!«

Strup so kuhali zunaj taborišča Vatindi-gov. Večkrat sem gledal, kako ga »šungviča« pripravlja. Na dveh koreninah je stal velik lonček lonec, poln vode. V njem pa se je kuhal nevarni strup. V vodo je vrgel dve vrsti ze-lišč, ne samo eno. Cvet in liste ene rastline sem že odposlal domov, da jim doma določijo ime. Kuhani strup, nekaka črna testena snov, pa je dobro shranjen v moji steklenici. Pra-vijo, da zdrži dve leti, ne da bi izgubil svojo moč. Zato ni čuda, če sem svoje roke dobro ogledal, ali ni kje kake ranice, ko sem šel k ognju, kjer se je v glinastem kotlu kuhal črni strup. Cele štiri ure vre v loncu. Ko bi me oprasnila le kaka suha vejica, na kateri bi bilo kaj tega strupa, bi bilo dovolj, da bi upihnil lučko mojega življenja. Pri človeku gre to hitreje ko pri nilskem konju, katerega umori ta strup še le čez 4 ure. Tudi črnci so previdno hodili okrog kotla.

»Ali zoper ta strup ni zdravila, če koga zadene strupena strelica?« sem prašal. — »Ne, veliki gospod, treba je umreti.«

Pri meni je zopet »šungviča«. Na mizi v šotoru je škatljica vžgalic. Z njimi si prižgem

pipo. On pa radovedno in začudeno opazuje. To je njemu nerazumljivo. Naj mi on pove, kako Vatindigi delajo ogenj!

Gre in se čez nekaj minut vrne. Prinese ozko desko in lahko paličico, s katero vrta. Z nožičem je zvrtil v deščico malo okroglo luknjico. Vanjo je zarezal še mal žleb nazven. Paličico, ki je nekak sveder, vtakne v jamico in začne naglo vrteti, vmes pa včasih pljune v roke. V 15 minutah šine prva iskrica na tla. Zaman sem potem še sam poskušal. Nisem na-redil ognja, kar je starega otročje veselilo. Ogenj delajo možje, ženske in otroci so za to prešibki. Ogenj gori noč in dan. Če pa poide, ni nesreča; naredi si pač nov ogenj ali pa gre ponj v sosedovo kočjo.

»Odkod prihaja ogenj?« vprašam. Pove mi, da jih njihova vera uči, da je ogenj poslal ljudem solnčni bog. Njihova po-ganskega vera je zelo preprosta. Razen solnčne-ga boga ne poznajo nobenega drugega božan-stva. Preden gredo na lov, zakličejo, zroč proti vzhajajočemu solncu: »Solnce, nimamo mesa!« Pri tem pa nalahko pljujejo proti solncu.

Svoje mrličje pokopavajo, zavite v živalske kože, blizu taborišča.

»Poglej, stric, zvečer pajka! Ali veš kaj to pomeni?«

»Seveda vem! Da vaš strop že dolgo ni bil ometen.«

»Ah, moj Janko je strašen birokrat!«

»Kako pa to?«

»V zadnjem pismu sem ga vprašala, kako so mu všeč moje oči. Pa mi je odgovoril, da se skli-cuje na svoje poročilo z dne 25. novembra lan-skega leta, kjer je to vprašanje izčrpno obravnaval.«

»Snoči je pa k nam vlomil vlomilec.«

»Ali je kaj dobil?«

Desetletnica Puccini. Dne 29. novembra bo minilo 10 let, odkar je umrl slavn skladatelj Puccini. Njegove opere »Boheme«, »Tosca« in »Ma-dame Butterfly« so svetovnega slovesa.

Snemanje glasov na gramofonske plošče

V Pariz se je pravkar vrnila francoska znan-stvena ekspedicija, katera je v Bataviji in drugod po Holandski Indiji preiskovala še neraziskane po-krajine. Ekspedicija je vjela na gramofonske plo-šče jezike najrazličnejših domačih plemen, kar pa ni bilo vedno brez težav, posebno ker so tamkajšnji domačini še polni praznoverja.

Ker domačini niso vedeli, zakaj gre, so kar mirno govorili pred aparatom, ki je lovil njihov govor. Ko so pa pozneje iz aparata zaslišali svoj glas, so mislili, da so jim bel tujei ukradli glas ter so začeli groziti. V stiski se je nekdo spomnil zvijače. Brž so narezali kose kruha ter jih nama-zali s temno marmelado, da so kosi bili podobni gramofonski plošči. Te kose so ponudili domači-nom, češ, naj jih pojedjo in z njimi pojedjo tudi svoj glas, ki bo tako ostal v njih. Na ta način je bil nevarni položaj rešen.

Kedaj morajo začeti hoditi v šolo

Mednarodni urad za vzgojo »Bureau Interna-tional d'Education« je izdal te-le podatke o obvez-nem obiskovanju šole: Od 5. do 14. leta morajo ho-diti v šolo otroci na Angleškem, Skotskem in v Paragvaju; od 6. do 13. leta v Albaniji in Luksem-burgu; od 6. do 14. leta v Belgiji, v Gdansk, Nemčiji, na Irskem, v Italiji, Mehiki, Avstriji, Spa-niji, na Češkoslovaškem, v Urugvaju; od 6. do 15. leta v Švici in na Madžarskem; od 7. do 12. leta v Egiptu in v šestih braziljskih državah; od 7. do 13. leta v Ekvadorju, Franciji in Panami; od 7. do 14. leta v osemih braziljskih državah, na Danskem, v republiki Domingo, na Haitiju, Ho-landskem, Islandskem, v Jugoslaviji, Nikaragvi, Novi Zelandiji, Poljski, Romuniji, Švedski in Siamu; od 7. do 15. leta v Kanadi in v Čile; od 7. do 16. leta na Letonskem in v Združenih državah; od 8. do 14. leta na Estonskem in Finskem; od 8. do 15. leta na Norveškem; od 8. do 18. leta na Ruskem.

Velika letalska nesreča

Iz Bankonga v Siamu poročajo, da je 21. no-vembra s tamkajšnjega letališča hotelo odleteti neko letalo. Odlet pa se je ponesrečil, ker je letalo zadelo v neki avto in padlo med množico gledalcev. Pri tem je bilo pet ljudi na mestu mrtvih, 19 pa hudo ranjenih.

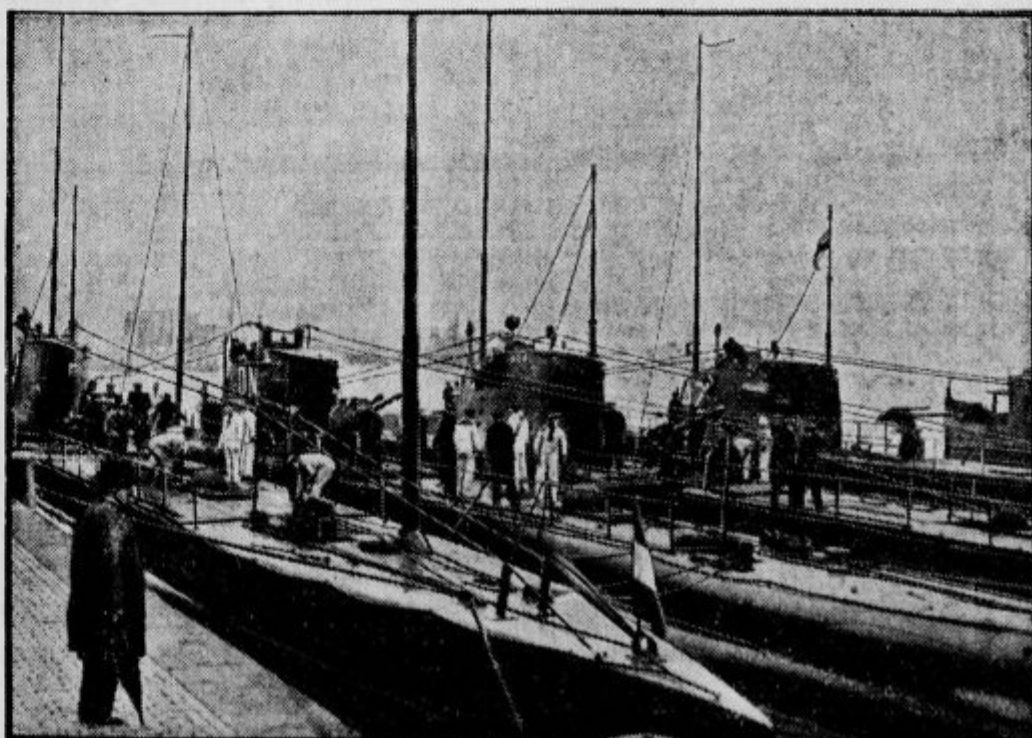
Ko je gospa Novoporočena prvič pomila po-sodo.

»Kako se ti godi v zakonu?«

»Moja ženka je naravnost zlata vredna. Pomaga mi celo sobe pospravljati in tudi kuhati in prati.«

Velike povodnji v južni Angliji so nastale po hudi nevihti. Na sliki vidimo ulice angleškega kopališča Epsom pod vodo.

Francoske podmornice so prišle na obisk na Holandsko ter so se usidrale v amsterdamski luki. Stiri podmornice so: »Medusa«, »Danaos«, »Psyche« in »Amazona«.

Ob 100 letnici imena trrdke Ant. Krisper

dajemo v času od 22. do 30. novembra 1934
na vse naše cene še poseben popust

10%

IZKORISTITE
TO PRILIKO
ZA
MIKLAVŽEV
NAKUP!

ANT. KRISPER

LJUBLJANA,

MESTNI TRG 26
STRITARJEVA ULICA 1-3

NAJLEPŠA

MIKLAVŽEVA DARILA

KAKOR: križe in zraven pripadajoče svečnike najnovejše moderne oblike, lepe kipe, slike, podobice, krasne okvirčke za fotografije in razglednice, albume za razglednice in fotografije, spominske knjige, fin in eleganten pisemski papir v blokih in mapah, vse šolske potrebščine, slikanice za deco in druga primerna darila Vam po konkurenčnih cenah nudi

Podruž. Jugosl. knjigarne

H. NIČMAN, Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

MIZARSKO PODJETJE RUDOLF KOMPARA

Aleksandrova c. 48, MARIBOR

Moderne notranje opreme sob, salonov, pisarn — portalov in vsa stavbena dela kakor okna, vrata itd. — Zaloge pohištva lastnega izdelka. Izvršujem po lastnih načrtih ter jamčim za solidno delo.

Pri ljubljanskem srezkem sodišču, soba 16,
se bo vršila dne 30. novembra 1934

dražba

novozgrajene, enonadst opne, podkletene,
tros anovanjske, solidno zidane

**vile s 1000 m²
obdelanega vrta.**

(parcela zem. vl. št. 583 k. o. Udmat) na
Povetovi c. 7 poleg Codellijevega gradu.

Vila stoji na idiličnem, zdravem in
mirnem kraju, je davka prosta, ograjena,
ima eno petsočno, eno štirisočno in eno
dvosobno stanova je z vsem komfortom,
telefonom, plinom, elektriko in vodovodom.

Priložnost dobre in varne naložbe denarja
Interesenti vabljeni.

Beograjčani!

Cvetlice kupujte v cvetličarni

MATEJ LAP Slavija 2
Telefon 28934

Šopki — košarice — venci in vsakovrstne
cvetlice v lončkih zmerom najverja izbora.
Cene solidne! Postrežba točna!

NASAG, POLAR in KRONOS

petrolinske svetilke od 50—3000 sveč
so svetovne znamke!

Pazite na zgoraj označene znamke ter
zavrnite manj vredne falzifikate!

PETRO-LUX, ZAGREB, RADISINA ULICA 9
CENIK POŠLJEMO GRATIS IN FRANKO!

Ljudska posojilnica v Celju

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
v novi lastni palači

sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najbolje.

Denar je pri njej naložen popolnoma varno, ker
jamči zanj poleg rezerv in hiš nad 5000 članov-po-
sesnikov z vsem svojim premoženjem.

ZBORNICA ZA TRGOVINO, OBRT IN INDUSTRIJO V LJUBLJANI SPOROČA
ZALOSTNO VEST, DA JE NJEN DOLGOLETNI ZASLUŽNI SVETNIK, GOSPOD

FRAN KAVČIČ

DOLGOLETNI PREDSEDNIK ZVEZE GOSTILNIČARSKIH ZADRUG,
GOSTILNICA IN POSESTNIK V LJUBLJANI ITD.

V PETEK, DNE 23. NOVEMBRA 1934 UMRL

ZBORNICA, V KATERI JE BLAGOPKOJNIK V INTERESU GOSTILNICA
DOLGO VRSTO LET POŽRTVOVALNO SODELOVAL, MU OHRANI TRAJNO
HVALEŽEN IN ČASTEN SPOMIN

V LJUBLJANI, DNE 24. NOVEMBRA 1934

PAVLA KAVČIČ naznanja v svojem in v imenu otrok BELE, BOŽE,
FRANCITA, DUŠKOTA, SANDITA in SREČKOTA ter ostalih sorodnikov pre-
žalostno vest, da je njih iskreno ljubljani soprog, papa, opapa, brat, stric in svak,
gospod

Franc Kavčič

posestnik in gostilničar itd. itd.

dne 23. novembra zvečer po kratkem, mučnem trpljenju odšel v večnost.

Na zadnji poti ga bomo spremili v nedeljo, 25. novembra ob 3 popoldne
iz hiše žalosti Privoz št. 4 na pokopališče k Sv. Križu, kjer ga bomo položili
v rodbinsko grobnico k večnemu počitku.

V Ljubljani, dne 24. novembra 1934.

Mestni pogrebni zavod v Ljubljani.

ZDRUŽENJE GOSTILNIŠKIH PODJETIJ V LJUBLJANI obvešča vse članstvo,
da je nenadoma umrl njegov dolgoletni član, podpredsednik in predsednik, gospod

Franc Kavčič

gostilničar in posestnik

Pogreb dragega pokojnika bo v nedeljo, 25. novembra ob 3 popoldne iz hiše
žalosti Privoz št. 4 na pokopališče k Sv. Križu.

Blagopokojnemu predsedniku ohranimo trajen spomin!

V Ljubljani, dne 24. novembra 1934.

UPRAVNI SVET IN RAVNATELJSTVO OBRTNE BANKE V LJUBLJANI javljata
tužno vest, da je njen član upravnega sveta in dolgoletni predsednik, gospod

Franc Kavčič

gostilničar in posestnik, svetnik Zbornice za TOI itd.

v petek, dne 23. novembra nenadoma umrl.

V blagopokojniku izgubi naš zavod zaslužnega sodelavca, ki se je od ustanovitve
zavoda neumorno udeleževal v njegovi upravi.

Ohranili mu bomo trajen spomin!

V Ljubljani, dne 24. novembra 1934.